

Parlament de l'antiga alumna Maria Cardona

**Acte acadèmic de graduació
de la promoció 2013**

Barcelona, 30 de novembre del 2013

**Universitat
Pompeu Fabra
*Barcelona***

Benvolguts,

És un honor ser avui aquí, quatre anys després d'estar asseguda allà baix, entre amics i amigues, com tots vosaltres, amb nervis, somriures d'il·lusió, i suposo –o així ho recordo, si la memòria no em falla– amb la tristesa d'allò que s'acaba i la incertesa del que vindrà.

Sóc aquí dalt i encara no m'ho crec. És allò de: què hi fa una al·lota com tu en un lloc com aquest. Llegint els parlaments d'altres antics alumnes, he vist que aquesta confusió la tenim tots, així que m'he quedat un poquet més tranquil·la. És important que us digui que les meves notes mai no van ser de les més altes. Algunes assignatures m'anaven millor que d'altres, és clar, però mai no vaig ser de les primeres de la classe ni vaig aconseguir cap matrícula d'honor. Una persona normal, al cap i a la fi, com la majoria dels que sou aquí. No voldria treure mèrits, ans tot el contrari, als que teniu matrícules d'honor i heu quedat primers de la vostra promoció. L'enhorabona! Senzillament us vull mostrar que avui tornau a començar, gairebé com quan vau entrar per les portes del campus per primera vegada.

M'ha costat molt preparar-me aquest discurs i finalment he arribat a la conclusió que el millor seria contar-vos una història. Aquesta història comença una mica abans d'un dia com avui ara fa quatre anys. Quart de carrera sol ser monotemàtic. Ho sabeu. “Què faràs, a partir d'ara?”, “I tu?”. Gairebé ningú té clar què vol fer, a què es vol dedicar. Jo tampoc. I no us penseu que nosaltres ho vàrem tenir fàcil, que ara estem en crisi i que ningú no patirà tant com vosaltres. Jo, aquest discurs, no me'l crec gaire. Em podeu dir innocent. Sóc de les que pensa que fàcil ho ha estat per a ben pocs. Per jo, no ho ha estat mai: vaig acabar al 2008, un dels anys més negres d'aquesta crisi que diuen que vivim. Com podeu comprovar, he sobreviscut.

Cercar feina era una opció, seguir estudiant n'era una altra; també podia marxar a l'estranger. Ja havia anat d'Erasmus, havia passat un estiu a Munic, així que tornar a partir era temptador. Vaig reflexionar-hi molt. De fet, em vaig posar a pensar –i a pensar, i a pensar– què m'agradava més de tot, és a dir, què era allò que més m'agradava fer. No només a la universitat, quines assignatures, quins

professors..., sinó a la vida en general. No va ser d'avui per demà, però finalment em vaig adonar que el que més m'agradava era llegir. Llegir i viatjar.

Viatjar! I a qui no, direu!; però per viatjar necessites diners i jo no en tenia. Els meus pares ja havien pagat quatre anys d'estudiar i viure a Barcelona. Els diners de les feines dels estius eren per contribuir-hi. Així que viatjar ho vaig posposar per a quan em guanyés mínimament bé la vida. Només em quedava llegir. A què et pots dedicar si t'agrada llegir? A moltes coses. Traduir n'era una, bàsicament perquè era el que havia estudiat. No m'acabava de fer el pes, i fent una mica de recerca, no molta, vaig descobrir el món de l'edició. No hi havia ni graus, ni llicenciatures, però sí un màster. Em vaig matricular el mateix dia que vaig començar a enviar el meu CV a totes les editorials de Barcelona oferint-me com a becària, amb la gran sort que una, Ara Llibres, em va contractar el juny. El setembre començava el màster. Tot i que vaig ser qui menys cobrava de pràctiques entre tots els alumnes del màster, aquell estiu –que és el que vosaltres ara acabeu de passar– vaig començar a treballar d'allò que jo havia decidit era el que més m'agradava. Per sort, no em vaig equivocar.

Tot això que explicat així sembla molt fàcil, no ho és. No sóc aquí per donar-vos falses esperances ni per donar-vos un toquet a l'espatlla i dir-vos que tot sortirà bé. No sempre sortirà bé, però tampoc sortirà tot malament. Ara bé, les coses que us passin no estan escrites a les estrelles, us passaran només si contribuïu perquè passin, si treballeu perquè succeeixin. Si hi poseu de la vostra part i feu que els somnis es converteixin o almenys s'aproximin a la vostra realitat.

Si us recordeu d'alguna cosa d'aquest parlament meu d'avui espero que sigui només una paraula: passió. La passió per allò que feu serà l'element clau de l'èxit –o del fracàs– de les decisions que hagueu pres. Només amb passió sereu capaços de seguir endavant i ser feliços amb allò que feu. Sona utòpic, però sense passió és molt difícil que tingueu prou forces per seguir aixecant-vos cada matí i fer allò que us havíeu proposat, allò que havíeu decidit que volíeu fer; de perseverar i superar adversitats: de ben segur serà un camí llarg i dur. Si no us ho passeu bé, si no us encanta allò que feu..., ho deixareu i tot aquell esforç, que haurà estat bastant gran, no haurà servit de res. En canvi, si sou uns apassionats d'allò que feu, si us divertiu fent-ho, tirareu endavant. La passió serà l'adrenalina que us faci avançar, i en algun moment, segurament, sereu els millors en el camp, sector o indústria a la qual un dia vàreu decidir dedicar la vostra vida.

Ara bé, us he de donar una mala notícia: amb passió no n'hi ha prou. Se li ha d'afegir molta feina i dedicació. Hores i hores. Teniu la sort i l'avantatge d'haver estudiat a la Pompeu i tot això no us ve, ni us vindrà, de nou. A la universitat s'aprenen moltes coses: coneixements, conceptes, llengües..., però el que més recordo i valoro a dia d'avui, anys després, és la capacitat de feina que tinc. No em fan por els grans volums de feina, els *deadlines*, el treball en equip; haver de solucionar quelcom per demà i tenir tres coses per a quatre dies després i dues que eren per ahir. Tot això ho vaig aprendre gràcies a les pràctiques diàries i setmanals, a les traduccions en grup, als seminaris i grups de pràctiques... Als nombrosos treballs i pràctiques que havíem d'entregar avui sí i demà també. Segur que us ben sona. Uns hàbits i una capacitat que valorareu i molt en el futur, però no només vosaltres, també els qui seran els vostres superiors i els vostres companys.

Com a tothom, a vegades m'ha anat bé, d'altres m'ha anat malament; però quan m'ha anat sempre millor ha estat quan finalment m'he dedicat a allò que m'apassiona, que m'enamora, quan he treballat amb llibres i, sobretot, quan he descobert que et poden pagar per llegir i per fer que els llibres que t'agradin arribin als lectors. Quan la innovació es valora, i la feina que fas, i tot allò que saps, també.

Ningú m'ha regalat res: no era filla de, ni néta de, ni amiga de... No coneixia a ningú al sector, així que per poder aconseguir una feina a una editorial, a la Fira del Llibre de Londres i per crear la meva petita consultoria només hi ha hagut un camí: dedicació i molta passió. He dedicat moltes hores a formar-me, autoformar-me, a treballar més i més..., hores que podria haver dedicat a altres coses –segurament més divertides per a molta gent–, però que per passió i ganes vaig decidir (i encara ho faig) dedicar-les als llibres, a la feina, a saber-ne més, a provar què passaria si fes això o allò. Passió i capacitat de feina (i organització!).

Tenim una sort que molts dels nostres pares no van tenir: tenim uns estudis, d'altíssima qualitat, experiència a l'estranger i hem après directament dels millors professors en cadascun dels nostres camps. Aproveiteu-ho. No tingueu por de pensar que us equivoqueu o que allò que més us agrada no té molta relació, o cap ni una, amb allò que heu estudiat a la universitat. (Mireu-me a jo!) Tot el que heu après us servirà en qualque moment, ja sigui més tard o prest, però us ho anireu trobant així com aneu avançant en la vida, personal i professional. Us adonareu que potser, més important que els continguts –que també–, ha estat l'experiència de venir cada dia al campus, de veure com es fan bé les coses, d'adquirir uns hà-

bits de treball alts en volum però encara més en qualitat. I si tot això que sabeu ho apliqueu, o ho sumeu, a allò que més us agrada i li afegiu aquest ingredient clau que és la passió, podreu arribar allà on vulgueu. Digui el que digui el senyor Wert.

Moltes gràcies i molta sort.

